

28 februari 2021, tweede zondag van de veertigdagentijd, jaar B

Eerste lezing: Genesis 22,1-2.9-18

Tweede lezing: Romeinen 31b-34

Evangelielezing: Marcus 9,2-10

Homilie

Het gebeurt dikwijls in de verhalen van het evangelie dat Jezus een eenzame plaats opzoekt, vaak is dat een hoge berg. Soms duurt dat maar even, soms urenlang. Maar als hij dan terugkomt, is hij veranderd. Want op die berg is Jezus niet alleen, daar is hij bij zijn Vader. In de evangelielezing van vandaag gebeurt er echter iets dat zeldzaam is. Jezus neemt op zo'n berg drie van zijn leerlingen mee: Petrus, Jacobus en Johannes, misschien wel zijn beste vrienden. Het is alsof hij één keer aan hen wil tonen wat er gebeurt als God ons leven aanraakt.

Wat die leerlingen zien is eigenlijk onvoorstelbaar. Jezus verandert van gedaante, hij wordt stralend wit, alsof hij al bij God is. En de grootste figuren uit Israëls geschiedenis komen met hem praten: Mozes, de sterke leider van het volk en Elia, de vurige profeet. Maar het belangrijkste is: ook de leerlingen beleven daar een moment van intens geluk. Het is goed dat we hier zijn, zegt Petrus, laten we hier blijven. En een stem uit de hemel zegt: "Dit is mijn geliefde Zoon". Intens geluk beleven ze, maar even onverwacht als deze ervaring kwam, verdwijnt ze weer, en alles is terug zoals altijd. Was het een droom? Een visioen? Wie zal het zeggen? In ieder geval, de leerlingen zijn het nooit vergeten; Hun leven lang dragen ze die ervaring mee, en ze zijn er met elkaar blijven over praten. Het was onvergetelijk.

Goede mensen, zo is ons leven meestal niet. De meeste dagen zijn heel gewoon, soms zijn ze zelfs pijnlijk en zwaar. Midden deze pandemie is dat zeker het geval. Onze bisschop drukt het treffend uit in zijn vastenbrief "Het werkt op onze zenuwen. We worden het moe... Het is een beproeving door iets wat ellendig is en godgeklaagd. Iets waardoor je het vertrouwen in de mens en het geloof in God zou verliezen. Iets wat je evenwicht onderuithaalt en je kracht ondermijnt." Heel wat anders dus dan een paradijselijk visioen. En toch. Als we ons hart openstellen, ook vandaag, zijn er in het leven van ieder van ons momenten waarop God ons aanraakt en ons innerlijke kracht en weerbaarheid geeft. Ik citeer opnieuw onze bisschop: "Wat de omgeving ons niet biedt, moeten we uit onszelf halen, en uit ons geloof. Het vertrouwen en de moed om te doen wat kan. De wijsheid om geen onverantwoorde daden te stellen. De zekerheid dat de mensheid kan opstaan uit elke crisis en ervan kan leren. Het geloof dat God de geschiedenis draagt met een liefde die alles omspant. De liefde die in tijden van beproeving haar mooiste sporen afdrukt en achterlaat."

Ook midden deze tijd overkomen ons dagen waarop we intens gelukkig kunnen zijn, dankbaar om alles wat het leven ons biedt en ons gegeven heeft. Het zijn momenten waarop we zoveel goede dingen zien in de mensen om ons heen, in de zorg die we mogen geven en krijgen, in de natuur waarin straks opnieuw de lente openbarst. Momenten waarop al onze zegeningen stralend voor onze ogen staan. Het zijn de uren waarop we in dit leven, hier op aarde, hier in onze eigen dagelijkse omgeving, als in een flits het onvoorstelbare geluk ervaren dat God ons ooit voor eeuwig zal geven. Het gebeurt maar nu en dan, en meestal maar even, maar die momenten in ons leven zijn er, voor ieder van ons.

Van die uren leven wij. Dan "kunnen we er weer tegen", zeggen de mensen in de Kempen. Guido Gezelle schreef: "Mijn hert... mijn herte is krank, en broos,

en onstandvastig in 't verblijden; maar, als 't hem wel gaat énen stond,
't kan dagen lang weer honger lijden!" Lieve mensen, zo'n goddelijke momenten wens ik u
toe, u allemaal, van ganser harte.

Dirk Godecharle